

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: **A.M.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátkou Mgr. Ing. Petrou Bělicovou
sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6

proti

žalovaný: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. OD 164/17-6/67.1/17047/Li,

takto:

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 6. 2017, č. j. OD 164/17-6/67.1/17047/Li, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Liberec (dále jen „magistrát“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. MML 028527/16/931/OD/Kom, když text ve výroku prvostupňového rozhodnutí: „... zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách o některých zákonů, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „zákon o silničním provozu“)“ nahradil textem: „... zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“)“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupků se žalobce měl dopustit tím, že dne 29. 1. 2016 v 18:40 hod. na silnici I. třídy č. 35, na 20 km ve směru na Děčín (015°01'59.826" E; 50°46'40.962" N) řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, a jel rychlostí 148 km/hod. v úseku, kde je zákonem povolena maximální rychlost 90 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 % byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 153 km/hod, čímž žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy nejméně o 53 km/hod., a dále při kontrole nepředložil řidičský průkaz. Tím porušil § 6 odst. 7 písm. a) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů. Za toto jednání mu byla podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech skupin na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Magistrát po shrnutí důkazů provedených při ústním jednání dne 5. 1. 2017 dospěl k závěru, že žalobce se jednání, které mu bylo kladeno za vinu, dopustil. Vycházel přitom z oznámení přestupku a záznamu o přestupku ze dne 29. 1. 2016, na kterém je vidět osobní motorové vozidlo tovární značky ■■■, černé barvy, registrační značky ■■■, jedoucí na silnici I. třídy č. 35, ve směru Hrádek nad Nisou - Turnov. Toto vozidlo bylo zaměřeno silničním radarovým rychloměrem typu RAMER10 C, výrobní číslo 15/0216, naměřená rychlost: 148 km/hod., maximální povolená rychlost: 90 km/hod., souřadnice místa měření: 015°01'59.826" E; 50°46'40.962" N. Měření provedl pprap. ■■■.

4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které následně doplnil. V odvolání namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že se žalobci ukládá podle § 125c odst. 4 písm. d), § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu za použití § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, pokuta ve výši 6 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce mělo být správně podle novely účinné od 20. 2. 2016 uvedeno, že se mu ukládá pokuta a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel podle § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů za použití § 12 odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce dále upozornil na chybné uvedení data konání ústního jednání v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kdy správně mělo být uvedeno 5. 1. 2017. Žalobce také tvrdil, že měření rychlosti bylo provedeno v zatáčce s menším poloměrem, než je 1 600 m. Takto provedené měření rychlosti jízdy je návodem k obsluze zakázáno, důkaz o měření rychlosti byl proto získán v rozporu se zákonem a jako takový je dle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nepřipustný.
5. Na odvolání reagoval žalovaný shora popsanou změnou výroku napadeného rozhodnutí a opravou data konání ústního jednání v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že vadu výroku napadeného rozhodnutí napravit jeho změnou. Zdůraznil přitom, že novelou zákona o silničním provozu účinnou ode dne 20. 2. 2016 nedošlo u přestupků podle 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a písm. k) zákona o silničním provozu ke změně výše sankcí, ale pouze ke změně označených příslušných paragrafů, podle nichž jsou sankce ukládány. K poloměru zakřivení vozovky žalovaný uvedl, že požadavek na poloměr zakřivení vozovky do 1 600 m vyplýval z návodu k obsluze radarového měřice rychlosti RAMER 10 vydaného dne 17. 10. 2011, z kapitoly 3.1 - Všeobecné pokyny, části Obecná pravidla pro výběr stanoviště měření. Dne 17. 9. 2015, tj. před datem spáchání přestupku žalobcem, byl však vydán nový návod k obsluze radarového měřice rychlosti RAMER 10, který již požadavek na poloměr zakřivení vozovky do 1 600 m neobsahuje. Žalovaný zdůraznil, že po doplnění spisového materiálu o vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 27. 3. 2017, z něhož vyplývá, že v předmětném místě je poloměr zatáčky 1 850 m, a návodu k obsluze radarového měřice rychlosti RAMER 10 vydaného dne 17. 9. 2015 zaslal zmocněnci žalobce výzvu k uplatnění práv účastníka řízení před vydáním rozhodnutí, termín stanovil na 25. 4. 2017 v 10:00 hodin. Protože se z tohoto termínu zmocněnec žalobce telefonicky omluvil, byl mu stanoven nový termín na 16. 5. 2017 v 11:00 hodin. Dne 16. 5. 2017 v 9:45 hodin se zmocněnec žalobce telefonicky omluvil z ústního jednání ze zdravotních důvodů. Následně dne 24. 5. 2017 zmocněnec žalobce telefonicky sdělil, že u něho zdravotní problémy přetrvávají s tím, že v pátek 26. 5. 2017 jde na kontrolu a v pondělí 29. 5. 2017 žalovanému sdělí, kdy by se k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dostavil. Vzhledem k tomu, že žalovaný do doby vydání napadeného rozhodnutí žádnou další informaci od zmocněnce žalobce neobdržel, přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

6. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není dostatečně odůvodněno. Žalovaný především neposuzoval znění zákona o silničním provozu po novele ke stavu znění tohoto zákona před novelou k 20. 2. 2016 s tím, zda není pro žalobce příznivější použít znění zákona novějšího, a to v celém rozsahu novely zákona, nikoli pouze ve vztahu k sankcím. Žalobce dále tvrdil, že změna ve výroku napadeného rozhodnutí je změnou pouze dílčí, která způsobuje zmatečnost v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce upozorňoval na to, že ve výroku rozhodnutí je v jedné větě uveden odkaz na zákon o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů a následně ve stejné větě je po zásahu žalovaného odkaz na zákon o silničním provozu ve znění platném v době spáchání přestupků. Z toho dle žalobce není zřejmé, na které znění zákona o silničním provozu je v celém textu napadeného rozhodnutí žalovaným odkazováno.
7. Žalobce také tvrdil, že již v odvolání uváděl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí odkaz na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Dle žalobce odkaz na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích v platném znění je pro ukládání sankcí zákazu činností podstatný, neboť se jedná o sankci ukládanou dle jiného zákona a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích řeší pouze situaci týkající se vícero přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení.
8. Žalobce dále namítal, že ze strany žalovaného došlo k procesnímu pochybení, když teprve v rámci odvolacího řízení do spisu doplnil návod k obsluze radarového rychloměru RAMER 10 C platný od 17. 9. 2015, který oproti předchozímu návodu k obsluze tohoto typu rychloměru již neobsahuje požadavek na poloměr zakřivení vozovky do 1 600 m. Magistrát odkazoval na původní návod k obsluze, který měl také založen ve spise. Správní orgán I. stupně tak nemohl posoudit, zda bylo ze strany policejního orgánu provedeno měření rychlosti v souladu s aktualizovaným návodem k obsluze, zda v souladu s tímto návodem k obsluze proběhlo zaškolení příslušníků policie ČR, kteří měření prováděli, ani zda v souladu s aktualizovaným návodem proběhlo ověření přístroje dle ověřovacího listu rychloměru. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž neuvedl, zda měření dne 29. 1. 2016 bylo provedeno tak, jak tento aktualizovaný návod k obsluze uvádí.
9. Žalobce měl dále za to, že mu bylo upřeno právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, když ze správního spisu vyplývá, že zástupce žalobce se po sdělení termínu k seznámení se s podklady řádně omluvil, ale ze strany žalovaného mu již nebyl nabídnut žádný další termín.
10. Za vadu správního řízení žalobce považoval také skutečnost, že správní orgán I. stupně obesílal pana L. Z., aby za žalobce doložil své oprávnění k zastupování v řízení, když současně uvedl, že plná moc předložená na jednání dne 2. 6. 2016 nesplňuje požadavky na plnou moc dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, a proto by k ní nemělo být vůbec přihlíženo, a osoba předkládající takové zmocnění, by neměla být k žádnému jednání se správním orgánem připuštěna do doby, než dojde k nápravě. To znamená, že by neměla být obesílána s výzvou, že má pro řízení doplnit plnou moc s konkrétními náležitostmi. Žalobce zdůraznil, že v § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu se výslovně uvádí, že nepostačuje úředně ověřený podpis osoby zmocnitele, ale je nutné, aby v případě zmocnění pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určité době nebo bez omezení

v budoucnu, byla plná moc uložena do zahájení řízení u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena přímo do protokolu, což se v daném případě nestalo.

11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a současně mu uložil, aby žalobci nahradil náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, k žalobě se dále nevyjádřil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Právní posouzení krajským soudem

13. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Dle § 7 odst. 1 zákona o přestupcích se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení lze pachateli uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. V zákoně o přestupcích je tak promítnuta zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová úprava pro pachatele příznivější, přičemž opomenutí správního orgánu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (srov. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 - 29, všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
15. Soud však má za to, že absence úvah, zda není nová právní úprava pro pachatele přestupku příznivější, může představovat zásah do práva na spravedlivý proces a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů jen tehdy, pokud byl k takové úvaze objektivní důvod. V projednávaném případě ke změně žádného ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány protiprávní jednání žalobce kvalifikovaly, nedošlo. Zároveň žalobce povinnost postupovat podle nové právní úpravy v přestupkovém řízení namítal pouze ve vztahu k ustanovením, dle nichž mu byla uložena za jeho protiprávní jednání sankce. Žalovaný na tuto námitku ne reagoval nepříliš zdařilou změnou výroku, když text ve výroku prvostupňového rozhodnutí: „... zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách o některých zákonech, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále jen „zákon o silničním provozu“)“ nahradil textem: „... zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“).“ V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak uvedl, že u přestupků, z nichž byl žalobce uznán vinným, nedošlo ke změně výše sankcí, ale pouze ke změně označení paragrafů, podle nichž jsou sankce ukládány. Jakkoliv nebyla změna, ke které žalovaný přistoupil, pregnantní, nemá soud za to, že by způsobovala nicotnost rozhodnutí, jak namítá žalobce.

16. Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod: „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“ Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, dovodil, že daný článek Listiny základních práv dopadá i do oblasti správního trestání. Shodným způsobem na nutnost aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod i při správním trestání nahlíží i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, publikovaný jako N 75/26 SbNU 253, či náleze ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, publikovaný jako N 110/46 SbNU 11, všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).
17. V České republice sice neplatí žádný zákon, který by komplexně obsahoval obecnou úpravu trestání za správní delikty, nicméně uvedený článek Listiny základních práv a svobod, který dopadá i na správní trestání, poskytuje jasná kritéria pro určení toho, jakou právní úpravu z hlediska časového použít. Jde o vyjádření základních principů zákazu retroaktivity a právní jistoty. Vychází se z toho, že adresáti právních norem musí své jednání uzpůsobit požadavkům práva účinného ke dni jejich jednání, logicky se pak poměřuje to, zda se dopustili správního deliktu právě s právem účinným v době, kdy se dopouštěli posuzovaného jednání (to nachází svůj odraz ve větě první čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod). Nicméně v případě, že je pozdější úprava pro pachatele příznivější, je nutno užít tuto pozdější úpravu, jde sice o retroaktivní působení práva, ale vzhledem k tomu, že je omezeno jen na příznivější výsledek pro pachatele, nemůže kolidovat s jeho právní jistotou.
18. V projednávaném případě došlo ke spáchání protiprávního jednání žalobce přede dnem účinnosti zákona č. 48/2016 Sb., jímž byla změněna některá ustanovení zákona o silničním provozu, mimo jiné i ustanovení, podle nichž byla žalobci uložena za jeho protiprávní jednání sankce. Nedošlo však ke změně výše sankcí a nová právní úprava tak rozhodně nebyla pro žalobce příznivější. Žalovaný proto postupoval správně, pokud sankci uložil dle zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání přestupků.
19. Chybějící odkaz na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku prvostupňového rozhodnutí není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Součástí výroku o správním deliktu je výrok o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za správní delikt ukládá. Výroková část rozhodnutí tedy musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný správní delikt. V posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 6 000 Kč podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu a zákaz činnosti podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu. To považuje krajský soud za zcela postačující.

Správní orgán není povinen uvést ve výroku svého rozhodnutí veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování reflektovat. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.

20. K námitce týkající se použití neaktuálního návodu k obsluze rychloměru správním orgánem I. stupně, krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně do spisu skutečně zřejmě omylem založil neaktuální návod k obsluze radarového měřiče rychlosti RAMER 10 vydaný dne 17. 10. 2011. Tuto vadu napravil v průběhu odvolacího řízení žalovaný, který spisový materiál doplnil návod k obsluze vydaný dne 17. 9. 2015, tj. platný v době spáchání projednávaného přestupku. Součástí správního spisu je i doklad o proškolení policisty provádějícího hlídku k měřicímu zařízení a také ověřovací list přístroje. Pouze z toho, že ve správním spise byl založen neaktuální návod k obsluze radarového měřiče, nelze dovodit, že by zařízení k měření rychlosti policista použil v rozporu s návodem k obsluze.
21. Krajský soud se dále zabýval námitkou poukazující na porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
22. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
23. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je tedy dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90, ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 - 59, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28 atp.).
24. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v řízení poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (viz výzva žalovaného ze dne 29. 3. 2017). Žalobce byl vyrozuměn, že práv účastníka řízení má možnost využít dne 25. 4. 2017 v 10:00 hodin. Z tohoto termínu se zmocněnec žalobce telefonicky omluvil a byl stanoven nový termín na 16. 5. 2017 v 11:00 hodin. Dne 16. 5. 2017 v 9:45 hodin se zmocněnec žalobce znovu telefonicky omluvil ze zdravotních důvodů. Následně dne 24. 5. 2017 zmocněnec žalobce telefonicky sdělil, že u něho zdravotní problémy přetrvávají, v pátek 26. 5. 2017 jde na kontrolu a v pondělí 29. 5. 2017 žalovanému sdělí, kdy se k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí bude moci dostavit. Žádnou další informaci však již žalovaný od zmocněnce žalobce nedostal. Nelze tedy hovořit o tom, že by žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
25. Nad rámec uvedeného je nutno dodat, že žalobce ani neuvádí, jak jej uvedený postup žalovaného zkrátil na jeho právech. Netvrdí např., že by mu žalovaný bránil vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, že hodlal předložit další podklad rozhodnutí, který by ostatní podklady rozhodnutí zpochybnil atp. Ani v žalobě takový podklad nepředkládá.

26. Za nedůvodnou považuje soud i námitku, že správní orgán I. stupně nesprávně obesílal pana L. Z. (zmocněnce žalobce), aby za žalobce doložil své oprávnění k zastupování v řízení.
27. Plná moc, respektive průkaz plné moci, je prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že účastník správního řízení se se zmocnitelem dohodl na svém zastoupení a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva.
28. Dle § 37 odst. 3 správního řádu *„nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“*. Jinou vadou podání může být například právě neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2016 - 32).
29. K otázce koho v případě vady plné moci k odstranění takové vady vyzývat se v minulosti také již vyjádřil Nejvyšší správní soud. Dle § 34 odst. 2 správního řádu *„s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci“*. Výzva k odstranění nedostatku prokázání zastoupení není úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení - zmocnitel. Samozřejmě, že svůj podpis plné moci musí zmocnitel učinit osobně. Nemusí tak ale učinit vůči správnímu orgánu a proto se nejedná o úkon, kvůli němuž by musela (a mohla) být výzva správního orgánu doručována výlučně účastníku řízení. Z toho plyne, že správní orgán má výzvu k odstranění vad plné moci doručovat primárně zmocněnci a nikoliv zmocniteli (srov. rozsudek ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016 - 35, rozsudek ze dne 3. 8. 2017, č. j. 10 As 266/2016 - 32). Až v případě, že by zmocněnec na výzvu nereagoval a s ohledem na okolnosti by bylo zřejmé, že ke zmocnění došlo, má se správní orgán pokusit odstranit vadu spočívající v absenci prokázání zastoupení také kontaktováním samotného účastníka řízení - zmocnitele (srov. rozsudek ze dne 3. 8. 2017, č. j. 10 As 266/2016 - 32, rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 - 57).

V. Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem ke všem shora přijatým závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 27. srpna 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně